

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN

N° 8

Götheborg, Söndag d. 20 Aug. 1848

3 Qvar.

Heinrich Bschöffe.

Heinrich Bschöffe.

fter ett förhållanden tillhörande Schweiz, men i hjerta och sinne en Tyfflands son, har Heinrich Bschöffe nått ett af de högsta målen i menliga lifvet och upplefwat de stormar, som nu genomgå Europa och sätta allt bestående i fara att kullkastas. Hans lif war en lång tid full af oro, tills för mer än 20 år sedan ett lyckligt familjifs wälsignelse och den högsta aktning bland medborgare låto hans förra lefnadshändelser synas i i det mildaste ljus. Magdeburg war Bschöffes födelsestad. Här föddes han i Mars 1770 af tarfliga, ehuru ej fattiga föräldrar. Tidigt fader- och moderlös, längade han ut från stugan, ut till luft och frihet. Denna önskan uppfylldes, då ett utbrott af ungdomligt lättfinne låt honom frukta förwising från Gymnasierne i Magdeburg. Han började då 1788 ett wandrande lif, war privatlärare i Schwerin, gaf sig i Uckermark i sällskap med ett skådespelaresällskap, såsom författare för theatern, och återwände, sedan han försonat sig med de sina till Universtetet i Frankfurt, der han med framgång studerade theologi, filosofi, historia, estetis och kammeralwetenkap.

År 1792 utträdde han såsom privat docent, men kunde af den mot honom öwlliga minster Mollner ej erhålla någon fast plats. Bichoffe beslöt då att förtrö sig genom resor; han måste och blifwa ett par år äldre — hade ministern sagt. Den stönaste Majdag 1795 anträdde han sin resa genom Tyskland, Frankrike och Schweiz och slog sig ned i Graubünden, hwarest han öfvertog ledningen af uppfostringsinstitutet i Reichenau, som genom honom och statspresidenten v. Tscharrer hastigt höjde sig till anseende. Härmed börjar den första perioden af Bichoffes Schweizer-werksamhet, som warade till 1798. Han sökte republikens ideal i Schweiz, men såg sig bedragen. Då gälde det, om innerwånarne i Graubünden skulle ansluta sig till den helwetiska republiken, hwartill Bichoffe rådde; men passionen segrade, B. måste flykta och hans institut fell ett offer för förfätringslusten. — Hans andra period börjar 1798 i Ang. i Narau, den dåwarande politiska medelpunkten i Schweiz. Bichoffe war först en kort tid chef för departemanget för schwäbendet i den nya helwetiska republiken; sedan gif han såfem befullmäktigad kommissionär för seltuppfostrings direktoriet till Unterwalden, Uri och Schwyz, der till krigets förödelser äfwen kom partiernas raseri. Bichoffe har här osäntliga verkaf såfem fredsfästare och wälgörare; hans offentliga talelse till elöndets afhjelpande äro sdena minneswärdar af en powulär wältalighet, hans rastlösa werksamhet i breffriwande — han hade under året 1799 egenhändig utpatt öfwer 2000 embetsbreffwelser — och hans redliga politif förwärfwade honom aktning och förtroende. Mindre följdrift war det öfwna språk, som han förde i Bern, emot den franska gesandten, öfwer Maesenas och hans selska fruktanswärdna utresfningar. Deremot lagnade han i Oktober 1800 den oroliga befolkningen i Cantonen Basel. Men då Aeling i Bern i sjetjen för centralregeringen träffade förberedelser, att återställa den affsaffade feodalismen, neblade Bichoffe sitt embete, för att ej nödgas handla emot sin öfwerlygelse, och drog sig i Oktober 1801 tillbaka till slottet Wiberstein i Margau, der han lesde blett för wetenskapliga sjsfelfättningar. Han hade tillräckligt wisat, att en Lys af rätta slaget ej slyr det stormande lifwet af ett demokratiskt förbund. För tredje gången trädde han 1804 i offentlig werksamhet, sedan Napoleon gifwit Schweiz mediationsförfattningen, ett lika så sannt tänkt, som tidsenligt werk, och blef genom argauer regeringen, som till honom öfwerfände statsbergarrätt, år 1810, utnämnd till medlem af *das Ober-Roth- und Bergamt*. I denna besattning blef han till år 1814. Då behöwer han, så mycket som på honom beredde, twebringens ob i de enkelta fontenerna, med måttans och förnuftsens ord, under det han med glänfande öfwerlägsenhet å andra sdban förwarade sin kantons fri- och rättigheter. År 1829 nedlade han sitt embete och blef medlem af stora rådet. En frist, manlig werksamhet som skriftställare och warm patriot har sedan

des upptagit hans tid. Han lesde flitligen i sälla inbragenhet i fretsjen af sin familj och sina talrika wänner, tills döden d. 27 Juni detta år ljust och sälla bortfallade honom.

Ännu mera bekant än Bichoffes offentliga werksamhet är hans werksamhet som skriftställare. Här må man först nämna hans mest spridda arbete "Andaktsstunden", ett arbete, som är bekant äfwen hos oss, genom en för några år sedan af desamma på swenska gjord öfwerfättning. Ghuru detta arbete författats för många år sedan, angaf B. sig ej som författare för än 1842, då werket utplesfwat 25 utplogar. Det är det fullkomligaste uttryck af adel rationalism. Derefter nämna wi hans för deras behag, klarhet och själsfrihet läste talrika romaner och noveller, som fylla 10 band, och af hwilka *Kreolen*, *Alamontade*, *Clementine*, *Meister Jordan* förwärfwade sig den läsande werldens största bisfall. I de tidigaste åren af sitt författarskap skref han äfwen dramer, af hwilka *Abellino*, 1795, höll sig flera år uppe på de förnämsta tyska theatrar, och som i våra dagar gått igen, i det att Hecker och Struwe i Juni 1848 kostymerat sig efter pjefvens tekning af den adle banditen. Detta och andra skådespel, såsom *Julius von Saden*, 1804, och *Jernmatten* 1809 bära karaktären af dramer från Schillers första period. Widare har Bichoffe såsom skriftställare för seltet öfwer allt werlat wälgörande genom sin upprigtiga och wälerfarna "*Schweizerbote*", sedan 1804, så wäl som genom moraliska berättelser och andra arbeten i dylik wäg. Till hans lärda arbeten hör, utom andra, *Geschichte des bayerischen Volkes*. Nummet tillåter ej att här nämna alla de arbeten i äftilliga grenar af wetenskap och konst, som flutit ur hans rika penna. Samtliga hans arbeten upptaga ej mindre än 40 band.

ett Sjöäfwentyr.

Såsom bekant är, lödryka sig från isfalten i polarhafwet, hwilka ofta betäcka 2—300 mil, i oerhörda stycken, som ofta af de nordliga windarne drifwas ner emot equatorn. Många steyp hafwa derigenom funnit sin undergång, i det de sönderkrossats af dessa flytande isberg. Om ett sammanskotande med ett så bestafadt isberg berättar H. Koenig följande.

Wi lemnade Newherk på en god stark brigg, med 20 passagerare, för att gå till England. Wi kemmo lyckligt och wäl till bredden af Newsenndlans banken, men woro dock ej utan struktan för is, hwarföre wår kapten anbefalde waktten den största uppmärksamhet. Smellertid war natten dunkel och ett mörkt töcken låg öfwer hafwet. Men då wi fortfarande sågo waktten munter, glömde wi all tanka på någon fara och begäfw oss till hwila. Fram emot kl. 12 wäcktes wi på ett förfärande sätt af en häftig lören. Wi sprungo upp utur våra sängar och slyndade upp på

fördäckt. Här upptäckte vi rätt vår olycka. Skeppet hade stött emot ett stort isberg, som waken, för dimmans skull, ej nog tidigt upptäckte. Framdelen af fartyget stod fast och fylldes snart med watten. Ingenting kunde rädda det och wår tillflykt blef nu de två skeppsbåtarna. De utfattes i all hast. Största delen af passagerarne och matroserna bemäktigade sig den större båten. Kaptenen, andra styrmannen, fyra matrosar, tre damer och jag måste åtnöja oss med den lilla.

Det blef oss ingen tid öfrig, att försä ja med lifsmedel. Wi medtog hwad wi i ångsen och förfräckelsen öfwerlemmo. Wårt sammanförda förråd bestod af två buteljer brännvin, sex buteljer win, några skorpar och ett fat watten. Ännu sämre war det beställt med våra kläder. I detta tillstånd öfwerlemnade wi oss åt hafwet.

Winden blef häftig och regnet störtade ner i strömmar. Hwad skola wi göra, sade jag, då jag såg wågerna lela med oss.

Wår kapten sade, att wi ej kunde fatta någon plan, utan att wi på måfå måste resa hit och dit, tills wi möjligen mötte något fartyg, som kunde upptaga oss. Wi fero omkring till nästa middag. Då jag såg kaptenen förlora allt mod och all fattning, gick jag till styrmannen och bad honom öfwertaga som mandet öfwer båten och träffa anordningar rörande provianten. Nu insågo wi först, huru dåligt wi woro utrustade, och lemno öfwerens, att blott äta och dricka så mycket, som war nödigt för att uppehållas lifwet. Fruktan, att efter förtärandet af förrådet dö af hunger, öfwerföll oss. Sedan wi infert någon ordning, började wi ro, aflösande hwarandra i arbetet, och taga wår riktning så, att wi på bästa sätt begagnade oss af vinden, för att hindra wågornas brytning mot båten.

Wi woro alla ganska nedslagna, med undantag af en fransyska, som bibehöll sin munterhet och ålskwardhet. Genom sitt glada lynne och sina roliga berättelser sökte hon uppmuntra oss, hwilket hade swårt för att lyckas.

På andra dagen dog wår kapten. På tredje dagen följde honom två af passagerarne. Wi rodde från ena sidan till den andra, för att tröffa något skepp, utan att kunna upptäcka något sådant. Wåret hade emellertid blifwit godt, och ehuru wåg efter wåg slog in öfwer båten och blötte oss, terkade dock wår lätta beklädnad hastigt i sjelfwet. Antligen på femte dagen uppspårade en af våra matrosar ett aflägsset segel, som kom emot oss. Hwilken fröjd för oss att se wår räddning! Men hwilken förfräckelse intog oss ej, då wi märkte, att det fortsatte sin kosa, utan att se oss.

Så summo wi åter på den gränslösa oceanen. Omkring oss ingenting annat än den dunkelblåa wågen, öfwer oss tunga gråa moln, som snart wåldsamt stjöto ned på oss! Med den bedragna wäntan funno wi wårt tillstånd dubbelt olyckigare. Blott wår

dam förlorade hwarfen sitt mod eller sitt goda humör. Weta wi, sade hon, att skepp ej kommo denna wäg. Det ena, som ej bemärkte oss, skall ej wara det enda, och om ett annat kommer, skola wi hafwa bättre lycka. Våra lifsmedel äro ej ännu förkärda, och så länge måste wi bibehålla heppet.

På sjette dagen märkte wi något, som på långt afstand stot på wågerna, hwilket wi smånigom togo för wår stora båt. Wi rodde mot densamma, i den förhoppning, att genom dess deltagande afhjelpa wårt sjunkande mod och upphjelpa wår proviantering medell dess möjligen större förråd. Om aftonen kommo wi dem så nära, att wi kunde tala med dem, då de meddelade oss, att de förlorat större delen af passagerarne. Några hade dött af förfräckelse, andra hade af förtwiflan sprungit öfwer bord. Då sjen emellertid gick ganska hög, antågo wi det för rådligast att under natten ej hålla för nära. Wille wi deremet — ropade de till oss — på morgonen komma dem närmare, skulle wi kunna erhålla kläder och lifsmedel.

Morgonen kom, men båten syntes ej till. För andra gången war således wår förhoppning tillintetgjerd, och då wårt förråd nu war slut, syntes ej någon räddning öfrig. Likwäl öfvergaf sig modet och humöret war unga dam, hon fann ännu alltid en trost; hade ännu alltid ett stämmer af förhoppning.

Dagen fört hade wi förlorat två matrosar, så att wi blott woro fyra farlar i båten. Wi afwärlade med rodden. Med det fetslagna heppet om erhållande af lifsmedel förswunno och genom den outhärliga ansträngningen wåra sista krafter.

På aftonen den sjunde dagen bemärkte wår dam ett skepp wid den aflägsna horisonten. Snart öfwertygades wi, att det kom emot oss. Ännu en gång upplammade wårt mod; wi arbetade af alla krafter, för att kasta oss i skeppets wäg. Jag fäste min naktrock på ändan af en ära och swingade den, så högt jag kunde nå, i luften, för att man skulle obserwera oss. Dock innan wi nådde skeppet, inbröt natten. Hwad hade wi ej nu att wänta af natten, som redan twenne gånger bedragit wåra förhoppningar? Med denna natt förswann den sista tron på möjligheten af wår räddning.

Wårt wattenförråd war slämt. Hwad wi hade öfwer af skorparna hade under regndagarne och genom hafswattnet blifwit förwandlat till deg. Det selades oss således bröd för nästa dag. Det war en förtwifad natt. Till och med wår modiga unga fransyska hade knappast någon gnista af hopp öfrig. Blott dödsfattet kunde blifwa föremål för wåra betraktelser. Att störta sig i hafwet eller att dö af hunger — det war ett förfärligt wal. Nåra åtta dagar hade wi litet hunger och nöd af alla slag; wi hade tillbringat modofamma dagar och somnlösa nätter, emellan hepp och fruktan; allt för att gå en oundwärlig ndergång till mötes. Ett stilla wemod kom öfwer oss alla. Ingen wille tala. Ingen hade en tanka af förhoppning och trost att meddela. Si tillbringade wi den sista jämmerfulla natten.

Då gryningen inbröt, loswade den en sön dag. Och i saning skulle det blifwa en dag af den mest öfverwäntade fröjd. Det första föremål, som wi sngo se, war det skepp, wi, upptäckt aftonen fört. Wi hade af densamma ej warit obemärkta, men för nattens skull hade man ej wågat att komma oss närmare, af fruktan att öfwersegla oss. Dock hade fartyget kastat ankar, för att em morgonen upptaga oss. Under natten hade de ropat till oss; men vinden, som blåste emot, hade hindrat oss att höra denna trostens stämna.

Wi stundade nu, darrande af mattighet och af glädje till det räddande fartyget, upptogos wänstapligt och bringades tillbaka till hamn.

VIII. Glasfan har gjort sitt: hon har mördat modern och fadren på dårhuset. Hon har fört son och dotter i lastens armar

(Fortsättning och slut från No 6).

Den Kaliforniska Stormen.

(Slut fr. föreg. Nr.)

Jag sprang upp, ref mig i ögonen, grep efter min jacka och slättrade frampå uppför, så hastigt som möjligt, under vägen pådragande mig plagget. Min första blick öfver horisonten visade mig blott allt för tydligt sakens beskaffenhet. Stormen rasade ännu, och detta med en styrka, som fyllde oss med bafwan. Önhende flög vinden, ordentligt i wilda accorder, genom takelverket. Sjön war flat som ett bord, och om här och der en wåg höjde sig öfver wattenytan, jennades den snart med hafsyntans täcke och försvann i ett moln af skum. När skepparen derföre fruktade, att fartyget skulle sönderlösas af de rasande wågerna, om wi längre lade bi, beslöt han att lensa eller låta drifwa. Wi woro ock komna till den swåra och farliga manöwer, att i en sådan storm wända skeppet.

Denna operation är för öfrigt så ofta och af mycket stickigare pennor beskrifwen, för att jag skulle dermed uttrötta läsaren; det må wara nog, om han erfar, att det lyckades oss, och att wi i rasande fart fortdreswes af orkanen. Intet segel war dock tillfäst; detta hindrade ej, att wi ju ilade fram i förhållad fart, såsom den wilda, utur beet uppslagna dufwan.

Dystra moln jagade tät uppför oss och syntes beröra topvarne af masterna. Regnet föll ännu i strömmar; det drefs nära nog i horisontal riktning och träffade ansigtet så skarpt, som om det bestått af fina nålar. Matten war kolmörk och blott ett litet stycke omkring oss kunde man se det rasande elementet; kompasslampan brann matt och dystert, såsom i ett töfen, och manskapet fröy tillfammen utmed skeppsborden eller masten, för att i någon mån skyddas mot öwärdet.

Då ropade plötsligt waktposten från förstafwen med wild, förskräckt skälla: segel, å hoy — just under bogen.

Ett svarande rop trängde i samma ögonblick fram utur dunklet, såsom om en ande hade talat, och tät framför oss uppdagade, såsom genom en trollkraft, de fina lustiga masterna af en brigg, som långsamt och lif en flugga dref framför oss.

Denna anblick kom oss att ryssa; ty om wi ock kanske i första ögonblicket trodde, att det war ett förwillelse af vår uppjagade fantasi, så lät sig dock den fruktansvärda sanningen snart förnimmas. Så tydligt sågo wi de små hwhita segelmolnen, de fina, höga masterna, de dunkla konturerna af fartygets stråk och det pikande taklaget. Wär man hade just warseblifwit det, som det uppsteg med bogen utur watten och skafade skummet från sin yanna. I samma ögonblick dånade ett gällt skri från dess däck öfver till oss.

Nor i så! Hårdt — hårdare —! ropade officeren från vårt fartyg.

Santo Jago, dånade det tjutande swaret från briggen, och på detta följde en besallning, som wi ej så noga kunde förstå.

De båda fartygen berörde nästan hwarandra, ett sammanstötande syntes omdwiltigt och med detta war döden wi för manskapet om bord på briggen. Men vårt fåcka fartyg lydde roder, såsom den äble springaren lyder sperren; nästan i samma ögonblick höll det af åt sidan, under det att detsamma, som om det wille taga afsked af den hotade briggen, lätt och grasiöst böjde sig efter den. Jag andades åter fritt.

Men briggen war ej så lätt att handtera. Wi förnummo ett nedramlande af några blockar, ett duffin wilde misstänande ljud hördes blandade om hwarandra; förefoglet sprang löst och allt syntes för ett ögonblick wara försträckt och förvirring. Briggen syntes lifasom owis, hwart han skulle hålla. Den kastades än åt styrbord, än åt babord; slutligen rusade den emot oss, såsom en wild tjur på arenan.

Min Gud, hon är förlorad, ropade jag.

Uppmärksamhet på rodet! Simlen ware oss nådig, woro utro, som halft medwetslöst darrade på de till döden försträckt sjömännernas läppar.

Ett fruktansvärdt brakande följde på denna ögonblickliga ångest, och vårt skepp, skafadt i sina innersta fogningar, studsade ordentligt tillbaka. Ett förfärligt ångeststri — de olyckligas dödsrop, skar i detta ögonblick lusten och öfverraskade sjelfwa sternem. Nu sprang vårt fartyg åter framåt och banade sig wäg i de skummande wågerna, mellan splittrade trädmassor och flytande lif.

Det grusliga i denna händelse betog mig ordentligen andebrogen. Sedan jag något fattat mig, sprang jag med kamraterna fram mot skeppsbordet, för att se om wi ej kunde rädda någon olycklig.

Lofta båten, ropade kaptenen. Denna besallning blef ej åttlydd; all subordination hwilade under dessa stunder, och hwar och en gjorde hwad han kunde.

Swarje öga fästade sig på det, som blifwit quar efter briggen, en formlös, sorgelig massa. Wi kunde blott upptäcka en af masterna, ett stycke segel och en söndersplittrad plank — widare ingenting. Ingen lefwande själ war att se eller höra. Ännu ett ögonblick och äfwen dessa sorgliga quarleswor woro förswunna i det täta, omgifwande dunklet.

Den här beskrifna händelsen hade passerat med en i sanning förwånande hastighet; den förekom oss såsom en dröm, såsom en bergdimma, som med solen försvinner i sitt förra intet. Wi sågo på hwarandra, såsom om wi ej kunde tro händelsen. War det wäl möjligt, att hela fartyget — för några minuter sedan besjäladt af lefwande wäsen — nu war sänkt i djupet, och att det samma med sig dragit alla de olyckliga inför ewighetens dom?

För så minuter sedan omgäfwes wi af ingenting annat än stormens ljutande — ingenting annat än detta war ännu till hörandes, och huru många själar hade ej under tiden blifwit uppslukade af det dunkla djupet.

Se — har ni hört något, ropade steyparen och hwarje öra böjde sig lyssnande i den riktning, derifrån wi wäntade att få höra tonen af en menflig röst.

Mig föreföll det, som om jag och hört det, sade en af folket. Hwarifrån?

Från läsfidan.

Sust der, hwarifrån jag hörde rösten.

Hollah, ropade den wakthafwande matresen.

Hollah, swarades det matt och knappast hörbart.

Hollah, hollah!

Intet swar.

Hollah — försöfte en annan.

Men intet swar följde. En eller ett par gånger förefom det och wäl, som om wi på afstånd hörde ett swagt kvi eller swar. Men andra förnummo deraf ingenting, och sålunda trodde wi andra att wi bedragit oss. Icke desto mindre låto wi war röst skal- la oupphörligt.

Tag hit en raket, sade steyparen, för att upplysa hafwet för den arma beswul, som möjligen kan simma omkring på dess yta.

Raketen gick upp, genomträngde de dystra, korpshwarta molnen och föll ner i hafwet, sedan den sönderbrungit i tusende gnistor.

För ett ögonblick war oceanen upplyst såsom på ljusa dagen, och alla ögon söfte att begagna sig af det momentana skenet, för att med blicken öfwerfara hafwet. Dock förgäfwes; ingenting annat mötte denna än den stora oöfwerfärliga, med slummande wågor betäckta wattenytan.

Steyparen wände sig tigande om och gick, under en djup suck, till sin kajuta. Waktposten underlät wäl ej att ropa; dock allt förgäfwes. Intet ljud träffade örat, med undantag af den tjutande stormens.

Huru skulle jag nu försöka att beskrifwa våra känslor? Det war, som om ett onämnbart eländ; bellamt vårt bröst. Wäl kunde wi ej anse oss såsom skuld till denna fruktansvärda katastrof; olyckan hade ju ej skett genom vårt fel; de olyckliga hade ju själwa stormat mot sin undergång. Det är dock alltid en swår känsla, att wara orsak — om och ofsydbigt — till menfliga wäsendens undergång. Jag stod wäl en timma plågad af sorgliga tankar, och såg ut öfwer det mörka, stormande hafwet.

Emellertid hode vår steypare gifwit besällning att vårt steyp, trots stormen, skulle lägga bi, för att om möjligt kunna få se och rädda något af den söndersplittrade briggen och dess manskap.

Sålunda förgick natten. Den ene efter den andre hade lemnat bäck, så att usigten till räddning af de olyckliga blef allt swagare och swagare. Winden dog emellertid bort; men regnet störtade ner i strömmar. Det war ett äfva kaliforniskt skyfall.

Kl. slog 8 och war wakt afstötes. Andtligen gick och jag i min koj, men jag kunde ej sofwa. Straxt före dagningen steg jag åter upp och gick upp på bäck. Molnen förswunno och en ljusröd strimma i öster tillkännagaf, att solen skulle uppliga ren och klar.

Soluppgången på sjön är alltid en storartad anblick. Efter den förflutna nattens händelser syntes den denna gång wälta en tung börd från vårt bröst. Det första roliga skenet smög sig öfwer wågorna och förströdde i och med det samma den melankoliska känsla, som låg öfwer våra sinnen. En gylbene glans undanträngde detta dagens första stämmer, och ändtligen upptej på den fjerran horisonten den i guld glöddande himlakroppen, spridande ljus och glädje, under det dess lätta, genomskinliga strålar dansade öfwer de sig långsamt höjande och sänkande wågorna.

Blott enstaka moln seglade på himmelen och betäckte solen då och då; men äfwen dessa förlorade sig, när morgonen framryckte widare. En frisk bris blåste från norden och wi tillfätte några segel, för att återwända till vår ankarplats.

Solen förfogade snart alla de dystra stuggorna, som måtte hafwa quarstannat äfwen i våra hjernor; — en sjömans lif är utfatt för så mycket fara, att han snart glömmet och måste glömma dem. Förbäcket war affvoladt, alla spår af stormen förswunno; wågorna gingo wäl ännu högt, möjligen högre än under själwa stormen, men de wero ej så wilda och förfärliga, stannet glänste och blirtrade på deras hufwuden och gaf dem swarar utseendet af en munter lek, än af en allwarfam kamp.

Plötsligen fattade Wadstap min arm.

Hör — sade han — hwad war det der?

Min blick hade redan förnt jäskat sig wid ett föremål ute i sjön, hwarem jag ej kunde öfwerhyga mig hwad det war. Under det han talade, pekade han sjelf dit, och då wi ifrigt låto blicken hwila derpå, syntes det, som om föremålet rörde sig.

Rörde sig ej något der?

Så förefom det mig.

Kan det wara en meniska?

Det, som wäkte vår uppmärksamhet, förswann för ett ögonblick mellan de swallande wågorna. Plötsligen höjde det sig åter på wägen, och då föremålet kom upp på dess högsta svets, så att wi sågo det samma mot horisonten, utrepade wi båda: det är en meniska.

Ja, och en af briggens manskap, sade steyparen, som, till så stående bakom oss, ej blifwit bemärkt; — gifwe Gud, att wi kunna rädda honom.

Skeppets bog wändes ögonblickligen åt detta håll. Den, till hwars hjälp wi skyndade, syntes fullkomligt uppfatta vår mening, ty han swingade, i wildt fröjd, något omkring hufvudet, som wi snart höllo för en gammal hatt.

Skeppet dref emot honom och rullade wattnet i verkliga karaktär ifrån sig, så att wi snart woro i den nödkärlas grankaf. Wi rigtade nu sikarne mot honom och Diego genstjudade det från alla läppar. Det war verkligen den gamle lefnadsglade Kaliforniern sjelf; — der glänste hans små eldiga ögon; till och med de röda fläckarne på kinderna hade ej kunnat utplånas af de falka wågorna, och det hwhita, långa håret hängde dywätt öfwer pannan och tinningar.

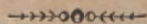
Suart woro wi bredwid honom. Innan wi kunde göra ansalter att upptaga honom, hade han klättrat upp på ankaret och stod inom några ögonblick på däck.

Det war samma glada gamla man; olyckan syntes ej hafwa weckat hans panna, och om han än kände förlusten af briggen, så besegnades dock denna känsla af glädjen öfwer den egna räddningen. Samma godmodiga leende spelade ännu om hans läppar, hans tänder glänste så hwhita som någonsin, och när han wände sig ifrån en af oss till den andre, blirtrade hans af saltvatten dryppande ansigte af glädje och stämt. Wi trängde af omkring honom. Skepparen war den förste, som tilltalade honom.

Verkligen, utropade han, och grep den räddades hand. Jag har i min tid aldrig varit så glad. Gud wälsigne eder ålderdom! Hwar är manskapet? Allt förloradt!

Quien Sabe? Hwem wet swarade den gamle busen, med sitt orubbliga kaliforniska lugn. Dock smög sig ett och annat drag af wemod öfwer hans anlete. Han wille ej föreställa sig det wärsta, innan han erhöil säker underrättelse. Men Hr: Kapten — sade han efter en kort paus — min hals är torr; jag har ej fått min groga på morgonquisten. Langa hit en!

Backstay hade gauska rätt: en sådan man drunknar ej.

Definitioner ombord i en Orlogsmans.

Christian! Hwad vil det sige med denne hersens Hertug Johan: de praier ham alletidsens för Werke-Hertug. — Hwad er det för No'et?

Det skal jeg sige dig, Peter! forstaaer du, det er nu det selv samme som Werke-Rad, Werke-Gavtyv; for seer Du, denne hersens Augustenborg — han er nu inte andet end Hertug.

Naa! ja saa er altsaa denne Werke-Hertug Johan endnu en større Lurendreier end Augustenborgeren?

Ja ja, natyrlig Peter!

—○○—
Mere fra Olympen.

Der alte Friß.

Ha, tausend Bomben und Granaten! Preussen hat sich 5 Monate mit dem kleinen Dänemark geschlagen! Poß Sapperment! und das ganze Kram ist nicht erobert! — Ach, Deutschland! Deutschland! 50 Millionen gegen 1! — Bliß, Kreuz, Donnerwetter! Mein Urenkel, Friedrich der IV., muß ein großer Halunk sein!

—○○—
General Wrangels upptäckter.

"Schlacht bei Austerlitz = Schlacht bei Schleswig. — Uebergang der Alpen = Uebergang der Königsau. — Wiedersehung des Directoriums = Wiedersehung des preussischen Ministeriums. — Die Aehnlichkeit ist beinahe vollständig. — Nur mein Schnurrbart muß vergrößert werden!"

